

Jubileumi évváró az Országgházban

A 150 évvel ezelőtti alapításra emlékeztünk

December 9-én az Országgházban ünnepelte alapításának napra pontosan 150 éves évfordulóját az Országos Erdészeti Egyesület. 1866. december 9-én 43 erdész és erdőtulajdonos indította útjára az azóta megszakítás nélkül működő egyesületet, melynek tagsága másfél évszázad múlva a Felsőházi teremben gyűlt össze az évfordulót ünneplő egész éves programsorozat zárása alkalmából.

A rendezvény elején a résztvevők felállva fogadták a bevonuló nemzeti és egyesületi zászlót, majd felharsant a közösen énekelt nemzeti himnusz hangja.

A Jubileumi Évet hivatalosan lezáró ünnepi eseményen megjelent több száz erdész kollégát, a tagtársakat, a meghívott közméltóságokat, az ágazat szakmai vezetőit, a vendégeket *Lomniczi Gergely*, az OEE főtitkára köszöntötte.

Közülük személyesen is kiemelte *dr. Semjén Zsolt* miniszterelnök-helyettest, *dr. Bitay Márton* Őrs államtitkárt, *Ugron Ákos Gábor* helyettes államtitkárt, *Oravecz Márton*t, a NÉBIH elnökét, *Zambó Pétert*, az OEE elnökét, *Tamás Sándort*, Kovászna Megye Tanácsának elnökét,

Kisgyörgy Sándort, Sepsikőröspatak-Kálnok polgármesterét és *Szakács Sándort*, az Erdélyi Helyi Csoport elnökét.

A köszöntések és az üdvözlések után a főtitkár felkérte Egyesületünk elnökét, Zambó Pétert, hogy tartsa meg évváró ünnepi beszédét.

„Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr, Államtitkár Úr, Elnök Urak! Tisztelt Ünnepi Közgyűlés, Hölgyeim és Uraim!

Megbecsüléssel köszöntöm önöket az Országos Erdészeti Egyesület másfél évszázados születésnapján, a jubileumi évet lezáró ünnepi Közgyűlésünkön! Köszönettel tartozom azoknak, akik e történelmi alkalom létrejöttét itt és most lehetővé tették.

Csaknem pontosan hat esztendeje és két hónapja annak, hogy 2010. október 8-án, ebben a történelmi hangulatú ülés-teremben, a Parlament Erdészeti Nyílt Napján vehettünk részt. Az ország és az agrárium magas rangú vezetői nyújtottak kezét nekünk akkor – megfogalmazva, hogy mit vár tőlünk és mit ad nekünk a kormányzat, a társadalom. Mi, az Egyesületet képviselő erdészek pedig történelmi léptékű referenciát mutattunk fel – majd hitet tettünk, hogy újra képesek vagyunk részt vállalni Magyarország talpra állításából.

Ez a patinás terem most ismét zsúfolásig megtelt magyar erdészekkel. Különleges a helyszín – különleges az alkalom. Tudjuk: itt és most nem csupán egy szokványos egyesületi év lezárásáról van szó.

Kivételes ünnepre gyűltünk egybe: örökifjú Egyesületünk éppen 150 éve indult el a magyar erdészetet máig virágoztató, küzdelmes pályafutására! Szokatlanul hosszú pálya ez egy civil szervezet életében – Európában egyedülálló.

A közelmúlt rendezvényein sok szó esett az eddig megtett útról, szakmánk és nemzetünk történetének szerves összekapcsolódásáról. *Oroszi Sándor* elnökségi tagunk avatott előadásában historikus összefoglalót hallunk ma erről. Magam a múltból csak az indulás pillanatát és fejlődésünk néhány mérföldkövét emelem ki.

Pontosan százötven esztendeje annak, hogy a Magyar Erdész Egyletben megerősödő „magyar párt” új alapszabályt alkotott, és a tisztán magyar nyelvű egyesületi élet mellett döntött. Mindezt igazán Wagner Károly és *Divald Adolf* munkássága, a magyar erdészeti szaknyelv megeremtése készítette elő. 1862-ben ők alapították meg az Erdészeti Lapokat.

Megeremtődött a fórum, mely nemcsak az erdész szak „magyarosítását”, hanem az erdészetet érintő valamennyi kérdés megtárgyalását lehetővé tette.

1866. december 9-én 43 elhivatott ember – erdészek és erdőtulajdonosok – megújították a korábbi szervezetet és nemzeti alapon hoztak létre egyesületet.

Az alapításkor elődeink az Országos Magyar Gazdasági Egyesület székházában gyűltek össze. Ez a szervezet akkor mintegy ötezer tagot számlált, az egész agráriumot képviselte. Olyan nagy nevek fémjelezték, mint *gróf Széchenyi István*. A mi egyesületünk még néhány év múlva, kétszáz fős tagsággal is eltörpült mellette.

Ma mégis mi ünnepelhetünk itt – mert amikor kellett, képesek voltunk megújulni! Alkalmazkodtunk a kezdeti, lendületes fejlődéshez. Elbírtuk az új feladatok és a sikerek felelősségét. Egybe gyűjtöttük szakmánk nagyhatású személyiségeit. Szellemi bázisunk az Egyesületben összpontosult, 1873-tól az Erdészeti Lapokat is birtokoljuk. A Lapok akkor különös összetartó erőt jelentett, és szakmai továbbképzést adott az erdészek vidéken szolgáló derékhadának.

Az erdészet hangsúlyt kapott a gazdaságban, az erdővagyon a felemelkedés forrásává tettük.

Az Egyesület hatással volt az erdőhöz kapcsolódó tudományok művelésére is. 1883-ban, a mai Ásotthalmon közreműködésünkkel nyílt meg az első állami erdész szakiskola, 1897-ben megalakult az Erdészeti Tudományok Intézete jogelődje.

Hamar kinőttük a kezdeti kereteket. Gyarapodásunk fő példája az 1886-ban felépült, Alkotmány utcai Székház. Ez az épület a Kárpát-medence erdész-világának központja volt!

Egyesületünk túlélte a nagy háborúkat, talpra állt Trianon után. A külhonba szakadt erdészek és a Selmechányai Akadémia befogadásával, új erdők létesítésével ismét felemelte a magyar erdészetet.

Bár elvesztettük Székházunkat, de átverszeltük a kommunizmus időszakát – majd a rendszerváltás után, értékeinket integrálva tértünk vissza az alapokhoz.

Folytonos megújulásra van szükségünk, napjainkban is – mert az Egyesületnek küldetése, végrehajtandó stratégiája, rengeteg aktuális feladata van.

Az alapításkor a Kiegyezés előszobájában voltunk. A bécsi udvar tárgyalni kényszerült a magyarokkal – nagyobb

teret engedtek a nemzeti és civil törekvéseknek. Megnyílt az út előttünk arra, hogy megteremtsük Európa vezető erdőgazdaságát.

Most a klímaváltozás előszobájában, a globális világ átrendeződésének frontvonalában vagyunk. Az élehető környezet fenntartása mindent felülíró problémává, a megújuló természeti erőforrások hasznosítása és a közcélság pedig stratégiai feladattá érett.

Adott a kihívás, hogy támogassuk a magyar erdőgazdaságot mindegyre megoldást találni!

Ebben sokat segítene a teljes közbizalom helyreállítása az erdészek irányában.

Már a jelen elnökségi ciklus stratégiáját fogalmazva eldöntöttük, hogy a ma záruló egyesületi esztendő jubileumi évként hirdetjük meg. Olyan rendhagyó időszaként, melynek minden eseményét az ünnep gondolatköréhez kapcsoljuk.

Kiragadnám a fontosabbakat:

- Ünnepi évünket egy éve, a Földművelésügyi Minisztériumban nyitottuk meg. Dr. Fazekas Sándor miniszter, gróf Tisza Lajos elnököt idézve köszöntötte az Egyesületet.
- Március 21-én Bedő Albert mellszobrát avattuk fel a minisztérium árkádjai alatt. Az alkotást Bedő mentora, Wagner Károly képmásával átellenben lepleztük le – így már két nagy előd képviseli szakunkat a panteonban!
- Az Erdészeti Lapok idei számai ünnepi címlappal, nagyjainkat és múltunkat megidéző rovatszerkezettel jelentek meg.
- Eseményeink sorából minden tekintetben kiemelkedik a Székelyföldön, június 22-25-én megvalósított, megismételhetetlen Vándorgyűlés. A korábbiaknál nagyobb létszámú és szervezési igényű, a legújabb korban páratlan rendezvény átütő erőt képviselt. A legnagyobb közméltóságok tiszteltek meg bennünket személyükkel és gondolataikkal, hitelesen demonstráltak szakmánk és nemzetünk országhatároktól független összetartozását. Jelen alkalommal is köszöntöm sorainkban erdélyi és felvidéki kollégáinkat!
- Alig két hete, november 25-én emléktáblát avattunk a Ferencvárosban, az alapításunk konkrét helyszínét adó Köztelek épület-együttesében. Megemlékeztünk az alapítókról, az alapítás körülményeiről – és mindezt márványba vésve hagytuk örökölni utódaink

Zambó Péter elnök

inknak. Az adományozónak innen is köszönetet mondok érte!

- Közel száz helyi csoport és szakosztály-rendezvényünk mindegyike visszatekintett Egyesületünk 150 évére, Mindenszentek alkalmával pedig szervezeten kerestük fel, tettük rendbe, és az emlékezés virágai-val díszítettük elődeink síremlékeit.

Ma, az Ország házának legszebb tancstermében találkozunk – méltó összefoglalással téve pontot e nagyívű eseménysorozat után. Visszapillantottunk arra a történelmi szolgálatra, amit az Egyesület a magyar erdőkért tett.

Feladatom most az előretekintés – azaz a magyar erdők és nemzetünk érdekében végzett tennivalóink összefoglalása. Ebben sincs lehetőség teljességre törekedni, ezért úgy döntöttem, hogy céljaink tárházából a környezeti neveléssel és a fiatalok felkarolásával kapcsolatos stratégiánkat fogom kiemelni.

Napjainkra erdeink fenntartása az egyik legfontosabb közcél. Feladata az erdészeké, módszere az összes funkció egyensúlyát megteremtő, komplex erdőgondozás. A túlélésünk reményt kelthő alapja, hogy az erdővel fenntarthatóan tudunk gazdálkodni.

E fenntarthatóság attól valódi, hogy természeti és gazdasági értelemben egyaránt igaz. Mindennek példát adó bemutatását szolgálja ismeretterjesztő tevékenységünk – elsősorban és kiemelten a környezeti nevelés.

A 21. század erdésze egyfajta szimbiózisban él az erdő irányában új igényeket megfogalmazó társadalommal. Munkánk nem lehet eredményes a környezetünk széleskörű együttműködése nélkül.

Meggyőződésem, hogy a társadalom egészséges szemléletének formálásában felelősségünk, határozott küldetésünk van. Azt a legfiatalabbak soraiban érdemes kezdenünk, és folytatnunk kell minden korosztályban!

A saját elfogadottságunk erősítése ebben nem elsődleges, de ha eredményesen dolgozunk, akkor annak a természetes hozadéka lesz. Mindebben nemcsak rendezvények szervezésével, kiadványok megjelentetésével, honlapok és applikációk fejlesztésével kell részt vennünk, hanem minden tagunknak lehetősége és feladata tenni ezért a maga személyes környezetében is!

A környezeti nevelés fő centrumai az erdészeti erdei iskolák. Hálózatunk az utóbbi másfél évtized sikereivel nevet szerzett magának és a nemes ügynek egyaránt.

Támogatjuk a fiatalok fejlődését, képzését, hogy az erdőgazdálkodásból megtanult fenntarthatósági minta áthassa mindennapjaikat, alakítsa jövőjüket. Nyitottak vagyunk további több tízezer iskola fogadására, hogy a természeti ismeretek minél szélesebb réteg számára jelentsenek közös alapot. Örülök, hogy éppen itt és most, e nagytiszteletű plénum előtt keríthetünk sort az idei évben minősített erdei iskolák okleveleinek átadására.

A jövőnk építésének másik jelentős terepe az erdészeti oktatás. Célunk javítani az erdészeti szakmunkáshiányon, segíteni a szakképzés és a gazdasági szereplők közötti kapcsolatteremtést.

Kiállunk a nagy hagyományokkal, megfelelő oktatói és infrastruktúra háttérrel rendelkező szakközépiskolák, szakgimnáziumok mellett, amelyek hosszú évtizedek óta a középfokú erdészsképzés, technikus utánpótlásunk megfelelő bázisát jelentik.

Üdvözljük a Soproni Egyetem 2017-es megalakulását. Bízunk abban, hogy a megújulás eredményeként ismét egy nemzetközi színvonalú, unikális vidéki akadémia jön létre. Támogatjuk a magasan képzett oktatói kart, hogy Selmechez méltó módon, az ökológiai alapok mellett a mérnöki és a gazdasági tudást is átadják az új mérnökgenerációknak.

Tagjaink számára egyre nagyobb teret biztosítunk a szakmai továbbképzésben, hogy az egykor megszerzett ismereteiket a legújabb kor követelményei szerint tudják felhasználni. Komoly potenciállal rendelkezünk ezen a területen, hiszen évente több mint kétszáz kisebb-nagyobb rendezvényt szervezünk Egyesületünk keretein belül.

Az egyesületi élet élénkítésében kiemelt szerepet szánunk az ifjúsági csoportoknak.

Segítjük a Hallgatói Helyi Csoport és a Selmeci Társaság működését, valamint a fiatal szerzők publikálási lehetőségeit az Erdészeti Lapokban.

Tisztelt Tagtársak, Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Köszönöm, hogy együtt lehetünk! 150 esztendőnk minden stációján próbatétel volt az elődökhöz méltóan állni a kihívások elé. Hiszem és vallom, hogy hagyományos összefogásunkkal ez a jövőben is sikerülni fog!

Ma is emelt fővel, Bedő Albertet idézve jelenthetjük: „A zászló, mely 1866. december 9-én kibontva lett, ma is szilárdan áll és vidoran leng!”

Örökké éljen és virágozzék az Országos Erdészeti Egyesület! Jó szerencsét! Üdv az erdészeknek!”

Az OEE elnökének ünnepi szavai után dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes lépett a pulpitusra és köszöntötte az ünneplő Egyesületet, a tagságot, a magyar erdészeket.

„Igen Tisztelt Elnök Úr, Tisztelt Ünnepi Közgyűlés! Mindenekelőtt a Magyar Kormány nevében megbecsüléssel köszöntöm Önöket és minden magyar erdészt!

Van valami szimbolikus abban, hogy itt az Országgyűlés épületében tartjuk ezt az ünnepi közgyűlést, hiszen az Önök Egyesülete az egyik legrégebbi Egyesület Európában. Elkerülte azt a kísértést, amelytől annyi más szakmai szervezet megroppant és lassan eltűnt a történelemből. Nem alakult át önképzőkori egyletté a saját maga szórakoztatására és nem változott át tudományos elefántcsonttoronnyá sem.

Az Országos Erdészeti Egyesület mindezzel szemben a legmagasabb szakmaiság megtartásával alakítója volt a történelemnek, alakítója volt az Országgyűlés erdészetet érintő szakmai kérdéseinek.

1879-ben Wagner Károly és Bedő Albert munkásságának is köszönhetően az Országos Erdészeti Egyesület a szakmaiságát törvényben is megtestesítve, keresztülvitte azt a jogszabályt, ami az ellenőrzött, tartamos erdőgazdálkodás alapjait rakta le Magyarországon.

Majd szintén az Egyesületnek köszönhetően, *Kaán Károly* 1935-ben a modern, természetkezelő erdőgazdálkodási szemléletet és ennek törvénybe foglalását teremtette meg. Mindezt akkor, amikor Trianon után erdeink 80%-át elveszítettük.

És ami igaz volt az előző században, az igaz volt a rendszerváltoztatás idő-

szakában is, hiszen 1996-ban hatályba lépett három szakmai törvény kialakításakor, ismét jelentős szerepet töltött be az Országos Erdészeti Egyesület szakmai munkája. Választ tudott adni a kor kihívását jelentő kérdésre, hogy szintézisbe kell hozni a társadalmi és piaci igényeket.

2010-ben ugyanerről a helyről kértem fel az Egyesületet az Erdőstratégia elkészítésére, amire azért volt nagy szükség, mert az Unióban két irányból érkező támadással kellett szembesülnünk. Az egyik az ún. „sötétzöldek” vonala, a másik az ipari lobbí gátlástalanságáé.

A sötétzöldek szélsőséges megközelítése abban rejlik, hogy semmiféle affinitásuk nincs arra, hogy a nemzetnek és általánosságban az emberiségnek szük-

jogos igényeként, annak pihenését, rekreálódását, lakókörnyezetét jelenti.

Az időközben elfogadott Nemzeti Erdőstratégia a szerkezetében és tartalmában is ezeket a célokat szolgálja. Ennek egy fajta konkrét megvalósulása, eredménye, hogy 25 év után az erdőgazdaságok megkötötték a végleges vagyongazdálkodási szerződéseket.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek, mint a Földművelésügyi Minisztérium stratégiai partnerének meghatározó szerepe van a jelenleg zajló erdőtervezési módosítás jogszabályalkotási folyamatában, amely jogszabálynak az alap gondolata: a fenntarthatóság. A józan egyensúly fenntartása az erdők gazdasági és népjóléti funkciója között.

Nyilvánvaló, hogy az országnak vannak olyan erdőterületei, ahol a faanyag-

dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes

sége van faanyagra. És egyébként a világon emberek is léteznek. Ha rajtuk múlna, akkor egy teljesen élet-, ember-, társadalom- és piacidegen szemléletet kényszerítenének rá az országra, amely lehetetlenné tenné a nemzetgazdaság piaci igényeinek kielégítését.

A másik oldalt a gátlástalan ipari lobbí jelenti, akiken ha múlna, akkor energiaültetvényekkel ültetnék tele az országot, azért, hogy néhány euróval nagyobb profitjuk legyen.

E két szélsőségnek nagyon erős lobbí érdekei vannak az Unión belül. E két között kell megtalálni azt a józan középútat, amely tekintettel van a nemzetgazdaság, a faipar nyersanyagigényére, és ugyanakkor biztosítja a természetvédelmi szempontok érvényesülését is, és azt az erdőterületet, mely a társadalom

termelés az elsődleges cél, míg például a nagyvárosok környezetében a lakosságoknak komoly igénye van arra, hogy ki tudjon menni az erdőbe pihenni, mozogni.

Más típusú erdőkezelés szükséges a sűrűn lakott Budai-hegységben és más típusú ott, ahol kevesebb a település, kisebb a népsűrűség. E két szempontrendszer egyszerre kell érvényesíteni. Ráadásul az állami erdők és a magán-erdők szempontrendszerét is egyensúlyban kell tartanunk a most formálódó törvénytervezetben.

A fentiek alapján is láthatjuk, hogy az Országos Erdészeti Egyesület nem pusztán az erdészek olyan közössége, ahol jól érzi magát, hanem olyan erő, mely képes a szakmai szempontokat az Országgyű-

lésben, a törvényhozásban törvénné alakítani, hús-vér valósággá formálni. Nem sok egyesület mondhatja el ezt magáról, főleg nem másfél évszázadon keresztül.

Az erdészek szakmaisága mellett engedjék meg, hogy néhány szót szóljak az erdészek és a vadgazdálkodás viszonyáról is, hiszen az új vadászati törvényben is arányosan érvényesül a két ágazat egymásra utaltsága. A vad nem létezhet az erdő nélkül, de az erdészeknek be kell látniuk, hogy erdő sincs vad nélkül. A vad nem természeti csapás, hanem a Teremtés rendje szerint része az erdőnek. Ez a szemlélet a vadászati törvényben, mely véleményem szerint ma Európa legjobb vadászati törvénye, megfelelően érvényesül.

2021-ben az 1971-es vadászati vilákiállítás 50 éves évfordulóján soha nem látott grandiozitású vilákiállítást szervezünk, amely nem csak a fenntartható vadászatot állítja majd a középpontjába, hanem a lovaskultúrától kezdve – hiszen fogathajtó és díjugrató világbajnokság is lesz ekkor – a vadászkutya tenyésztésen, a solymászatot át, a vadgasztronómiáig a legszélesebb körű segrszemlélet vonultatja fel. Természetesen az erdészet, az erdőgazdálkodás, az erdészeti hagyományok is hangsúlyosan bemutatásra fognak kerülni. Ennek megvalósításában kérem majd az Egyesület áldásos munkáját!

Szót kell ejtenünk az Országos Erdészeti Egyesület nemzetpolitikai jelentőségéről is, melynek gyökerei a selmeci hagyományokig nyúlnak vissza. Olyan erős összetartó erő ez, mely az 1956-ban kényszerűen elmenekült magyar erdészek kanadai közösségét mind a mai napig egybe forrasztja. Különösen intenzíven érezhettük át ezt az erőt, amikor néhány hónappal ezelőtt Székelyföldön jártunk, az erdélyi vándorgyűlés rendezvényein.

A fizikai határok szétszakíthatták a nemzetet, de a kulturális, tudományos, nyelvi, szellemi, spirituális egységet nem tudták szétszakítani. Ezért döntő fontosságú, hogy a magyar erdészeti tudomány, a szakmai ismeretek művelése az egész Kárpát-medencében egységesen, magyar nyelven folyjon.

Rendkívül fontos a nemzeti összetartozás szempontjából az egységes szakmai nyelvhasználat. Ismerjük *Teller Ede* ide vonatkozó gondolatát, mikor megkérdezték, hogy minek köszönheti, hogy ilyen magas színvonalon műveli a fizikai tudományokat és azt válaszolta, hogy *Ady Endrének*. Hiszen csak arról

és azon tudunk gondolkodni, amit nyelvileg meg tudunk fogalmazni. Fogalmilag gondolkodni csak anyanyelvi megfogalmazással lehet.

Ezért is van szoros összefüggésben a kiművelt emberfők és a nemzet jövője, a nyelvünkkel. A nyelv pedig szoros kapcsolatban áll a tudományos és szakmai nyelvvezetellel.

Az Országos Erdészeti Egyesület már az alapításának idejében, amikor még korlátozták a magyar nyelv használatát a némettel szemben, elől járt a nemzeti nyelvhasználatban és kidolgozta azt az erdészeti szaknyelvet, mely a 19. században a nemzet egysége és fejlődése szempontjából meghatározó jelentőségű volt. Ha minden szakma ilyen elkötelezett lett volna ebben a nemzeti jelentőségű kérdésben, ma előbbre tarthatna a magyar nemzet és az ország.

A nyelvhasználaton túl döntő fontosságú kérdés az is, hogy az elszakított országrészek millió hajszálgyökérrel, személyes kapcsolatokkal, barátságokkal, emberi és szakmai kötődésekkel szőjék át az egész Kárpát-medencét. Mert ez a kulcsa a magyarság megmaradásának.

Ezekkel a gondolatokkal köszönöm meg Önöknek a szakmaiságukat, nemzethűségüket és a Magyar Kormány nevében minden magyar erdésznek megköszönöm a nemzet és a szakmai iránti elkötelezett hűségét és kitartását. Jó szerencsét, Üdv az Erdésznek!”

A miniszterelnök-helyettes után dr. Bitay Márton Örs a Földművelésügyi Minisztérium állami földekért felelős államtitkára tartotta meg ünnepi beszédét.

„Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr! Tisztelt Elnök Úr! Hölgyeim és Uraim! „A fának, melytől életerős fejlődést, vésszel-viharral szembeszálló szilárd

dr. Bitay Márton Örs államtitkár

törzset, egészséges gyümölcsöt várunk, gondos kezek ápolására van szüksége.” – írta *Bedő Albert*, a székely erdész polihisztor. Bölcs dolog neves elődök nyomdokain haladni. Az ősök tudása becses hagyaték, ennek tudatosítására pedig remek alkalom nyílik az ünneppé nemesedett évfordulók alkalmával.

Majdnem naptári pontossággal, egy évvel ezelőtt a Földművelésügyi Minisztérium épületében kezdődött az Országos Erdész Egyesület jubileumi évének nyitó eseménye. Másfél század nagy idő, talán emberi léptékben fel sem fogható. Másodpercekben kifejezve közel annyi, ahány faegyed található a mai Magyarország több mint két millió hektár erdejében. Szám szerint: négy milliárd hétszáz millió. Hogy miért hozom ezt szóba? Mert az Egyesület születésekor hazánk erdeinek területe vetekeedett a mai Magyarország teljes szárazföldi területével.

Eseménydús időszak követte az egyesület létrejöttét. Két véres világháború, forradalom és ellenforradalom majd számos viharos rendszerváltás tanúja volt a szervezet. Ebben az időszakban az Egyesület vezette fel az erdészársadalmat a fejlődés lépcsőjén. Az osztrák-német alapokon nyugvó hosszú távú gondolkodás a selmecbányai szellemiséggel átjár-

(OMGE) Köztelek utcai székházában kapott helyet, ezáltal is jelezve: az agrárium mellett a legfontosabb földhasznosítási forma már azokban az időkben is az erdő volt. A történelem fintora, hogy abban az időben, amikor még nem létezett műanyag és földgáz, a faanyag jelentősége nagyon jelentős volt. Most, a klímaváltozás kapcsán beköszöntött a faanyagok reneszánsza. Újra fontos megújuló erőforrás. A gazdálkodás és a természetvédelem kiegyensúlyozott össz-

ter Sopronba, a hűség városába. Az Egyesület berkeiben olyan gondolatok fogannak meg, mint az Alföld fásítása vagy egy modern polgári erdő és természetvédelmi törvény megalkotása. A társulat tehát megérti az idők szavát, hallgat a koreszmére. Aztán a második világégést követő diktatúra fejszével esik neki a magyar életfa gyökerének. A bolsevizmus idegen özőnfajként terjeszkedik szerte az országban. Szovjet mintára.

És mégis mozog a föld. A kommunista rendszerben az OMGE-t betiltják, ám az egyesület tovább folytathatja tevékenységét. Az értékteremtő, patinás Erdészeti Lapok ritkábban jelenik meg ugyan, majd később formátumot és nevet is változtat, de jogfolytonossága visszakövethető. Az országos éves 20 ezer hektáros telepítés kivitelezése azonban abban az időben sikeresebb és olcsóbb volt – ma EU-s támogatások milliárdjai állnak az erdőtelepítők rendelkezésére, a telepítési kedvhez azonban látjuk, ez nem elég.

Ami biztos, hogy nem uniós, hanem nemzeti hozzájárulás és erős tulajdonosi hozzáállás kell ahhoz, hogy a magyar erdők ezredfordulóig történő megduplázását követően az elkövetkező 50-60 évben további 5-600 ezer hektár erdőt tudjunk telepíteni. Ennek eléréséhez az Egyesületre és annak minden tagjára szükség van. De térjünk csak vissza a szocializmus idejére.

Ez az időszak *Madas András* szorgalmas elkötelezettségét dicséri. A kiváló erdőmérnök vezetése alatti éra a helyi csoportok kialakulásával vagy éppen a taglétszám komoly növekedésével is jellemezhető. Ezáltal a rendszerváltás végére a fizető, igazolt tagsággal rendelkező egyesületek közül az Országos Erdészeti Egyesület nemcsak a

va alakította a mai erdész attitűdöt. Ebben az időszakban fontos emberek nevével találkozhatunk. Ilyen Wágner Károly, az Erdészeti Lapok alapítója, Divald Adolf mint az Egyesület alapító tagja vagy Bedő Albert, akinek mellszobrát az agrártárca épületének külső panteonjában idén avattuk fel.

Az Egyesület fontosságát és tekintélyét mutatta, hogy megalakulásakor az Országos Magyar Gazdák Egyesülete

hangban, előre mutatón a társadalom hasznára közösen cselekszik, a selmecbányai gondolattal felvértezve. Erdeink védelmében.

Az igazságtalan trianoni békeparancs e nemzeti vagyon 87 százalékát szakította el tőlünk: a maradék egy millió egy-százezer hektár erdővel való fenntartható gazdálkodás háborús időkben még nagyobb kihívást jelentett az Egyesület tagjai számára. Ekkor kerül az Alma Ma-

legidőtállóbb, hanem a legnagyobb taglétszámmal rendelkező csoporttá válik. A magán erdőtulajdonlás kialakulásával pedig további százezres potenciális érdeklődővel lehet számolni.

Ennek az értékét növeli az egyedi oktatási rendszer is, ami a jogász, építész és orvos szakmák mellett egyedülállóan megőrizte eredeti szerkezetét. Fontos elem az oktatási struktúrán kifejlődött tudományos kutatási háttér is, ami a soproni egyetem mellett a NAIK ERTI kutatóállomásain valósul meg.

Vizsgálódásaik eredményei adnak választ olyan kérdésekre, mint a klímaváltozásra való felkészülés vagy a megőrzött erdészeti megújuló erőforrásigény fenntartható kezelése.

Ugyancsak fontos pillére az ágazatnak az állami erdőgazdálkodás: az erdő védelme, annak hármas – közjóléti, természetvédelmi és termelési – feladatai a társadalom által elvárt legmagasabb szinten, akár a nyereségszerzés rovására is megvalósul.

Jelenleg az állami tulajdonú erdők tehát elsődlegesen a magyar társadalom igényeit igyekeznek kielégíteni. Óvják nemzeti kincsünket, lehetőséget biztosítanak a szabadba vágyó látogatók számára s a megújuló erőforrás-igényeket is kielégítik. Teszik mindezt úgy, hogy közben az erre fordított összegeket, ingyen leves márpedig nincs, fenntartható módon kigazdálkodják. A kormány filozófiája messzemenőig érvényesül: a nemzeti tulajdon a nemzet szolgálatában működik.

Ezen a ponton érdemes a fenntarthatóság mibenlétét érinteni, ha már több ízben is szóba került. Számos értelmezé-

se van, a szakemberek vitáiban folyamatosan és diskurzusaiban csiszolódik a jelentéstartalma. Én most, az előbbi témák kapcsán a neves közgazdász, *Herman Daly* találó szavait idézném. Így hangzik: „*a fenntartható fejlődés a folytonos szociális jólét elérése, anélkül, hogy az ökológiai eltartóképességet meghaladó módon növekednénk*”.

Figyelemre méltó az is, hogy ezeket a szempontokat már mind több és több magán erdőtulajdonos is fontosnak tartja, ami nagyban köszönhető az FM által indított erdészeti környezeti nevelési programnak is. Ezen program megvalósításában a magán erdőgazdálkodók képviselte mellett a most ünneplő Egyesület is betársult, szerepet vállalva a társadalom szemléletformálásában, az erdők védelme, szerepe és megőrzése terén.

A szervezet mindezek mellett nemcsak a múltban, hanem a jövőben is szellemi műhely kell, hogy legyen: mely a szakma szétforgácsolt elemeit abroncsba fogva megerősíti a szakmapolitikai hátteret. Ebben a szerepkörben tűnik fel már akár a folyamatban lévő erdőtörvény módosítás kapcsán is, ahol továbbra is számítok az Egyesület és az általa képviselt szakemberek konstruktív támogatására. Céljaink között a nemzeti kormány erdészeti politikai szemléletváltása új korszakot nyitott a szakma történetében. Vallom, hogy a társadalmi érdekek középpontba állítása mellett mindannyian hitet tehetünk.

Kedves Közönség! Az eredményes munka létalapja a tette ösztönző gondolat. Odaadó az a hivatástudat, melyet Bedő Albert így fogalmazott meg: „Szerepünk hazánkat, nemzetünket és sz-

kunkat hűséggel, egyetértéssel és összetartással.”

Ehhez kívánok sok sikert, kitartást az Egyesület jelenlegi és jövőbeni vezetőségének, tagjainak az elkövetkező százötven esztendőre. Jó szerencsét! Köszönöm a figyelmet!”

A továbbiakban az ünnepséget *Sebestyén Márta* Kossuth-díjas művész előadása színesítette, aki *Szabó Zoltán* népzenei kíséretében a mátrai erdőtől a marosszéki kerek erdőig gyűjtötte össze a népdalokat.

Az erdei dallamok elcsendesülése után *Brojnas László* erdőmérnök dr. Semjén Zsoltól és Oravecz Mártontól vehette át a NÉBIH által adományozott „Szakszerű erdőgazdálkodásért” díjat.

A szakmai díjat a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal az erdészeti igazgatás szakmai munkáját segítő, illetve a magyar erdők fenntartása érdekében végzett eredményes tevékenység elismeréseként alapította. A díj a szakmai életpálya értékmutatója. Az erdészeti munkák szakmai irányítását végző azon erdészeti szakszemélyzet tagjai számára adományozható, akik az erdők változatosságának megőrzése, az erdők fenntartása és felújítása, védelmi és közjóléti szolgáltatások biztosítása, és az erdőterület bővítése érdekében fejtették ki tevékenységüket, és hozzájárultak az erdészeti igazgatási munka színvonalának emeléséhez is. Évente egy díj adományozható, melyet a megyei Kormányhivatalok erdészeti szakembereinek javaslatai alapján a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal szakmai bizottsága ítél oda.

Brojnas László az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán szerzett

okleveles erdőmérnöki diplomát. Néhány év állami erdőben végzett munka és megszerzett tapasztalat után a Léta-vértesi MGTSZ vezető erdésze lett.

1990. március 15-től a Debreceni Erdőfelügyelőség (majd jogutódainál, az Állami Erdészeti Szolgálatnál, és az Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatalnál) erdőfelügyelői munkakörben dolgozott, egészen nyugdíjba vonulásáig, 2007 áprilisáig. Azóta erdészeti szakszemélyzetként tevékenykedik.

Gyakorlati tapasztalata, elméleti tudása miatt komoly eredményeket ért és ér el a megyében a magán erdőgazdálkodás szakmai színvonalának emelésében. Saját erdősítéseihez szakszerű kivitelezéssel jó példával jár elől.

Célja az erdők változatosságának megőrzése, az erdők fenntartása és felújítása, magánerdőben is a védelmi és közjóléti szolgáltatások biztosítása. A technológiák fejlesztése, átalakítása révén folyamatosan keresi a fejlődés lehetőségeit, célja az erdőgazdálkodók munkájának könnyítése, anyagi boldogulásuk javítása.

Az erdészeti igazgatásban töltött hosszú évek tapasztalatainak szakszemélyzetként történő kamatoztatásával hozzájárult az erdészeti igazgatási munka színvonalának emeléséhez.

A rendezvényen adták át a 2016-ban minősítést szerzett erdészeti erdei iskolák oklevelét is, így az Északerdő Zrt., az Ipoly Erdő Zrt., a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt., a Kaszói Zrt., a Pilisi Parkerdő Zrt., a Vértesi Erdő Zrt. és a Zalaerdő Zrt. intézményeivel 34-re bővült a minősített erdészeti erdei iskolák száma. Az okleveleket dr. Bitay Márton Örs államtitkár és Zambó Péter elnök adta át.

A folytatásban dr. Oroszi Sándor erdészettörténész rövid előadásban ele-

venítette fel az Egyesület történetét, kiemelve azokat az egykori elnököket (mint például *Bánffy Dezsőt* vagy *Waldbott Kelemet*), akik személyükben a parlamenti helyszínhez is kötik az erdészek közösségét. Egyben bemutatta a Magyar Erdőgazdálkodás Képes Története könyvsorozat újonnan megjelent második kötetét, mely az 1918-

1944 közötti időszakot jeleníti meg, páratlan dokumentumok és archív fényképanyag segítségével.

Az ünnepi közgyűlés végén felhangzó Erdész Himnusz hangjaival zárult az Országos Erdészeti Egyesület jubileumi éve, amely során az alapítás 150 éves évfordulójára emlékeztünk.

Szöveg és kép: **Nagy László**

Dr. Oroszi Sándor, Szakosztály elnök, Szerkesztőbizottsági elnök